18/04/2020

“Το φετινό Πάσχα βιώνουμε την εμπειρία του μη μου άπτου”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Πασχάλια εγκύκλιο εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος όπου τονίζει ότι “Η Ανάσταση του Κυρίου είναι το πιο σημαντικό, πραγματικά κοσμοσωτήριο γεγονός, ότι μεγαλύτερο υπάρχει στην ιστορία και τη ζωή μας, που τίποτε δε μπορεί να μειώσει την αξία του”.

Ο Κύριος όμως δεν περιορίζεται από τίποτα. Ούτε από κλειστές πόρτες ούτε από σφραγίσματα και μεγάλους λίθους ούτε από φύλακες. «Εισέρχεται των θυρών κεκλεισμένων» και «εξέρχεται εφραγι-σμένου του μνήματος». Αυτό είναι το μυστήριο της Αναστάσεως. Αυτό έχουμε τη μοναδική ευκαιρία, κάτω από τις παρούσες συνθήκες, να το ζήσουμε ζωντανά όσο ποτέ. σημειώνει ο Σεβασμιώτατος στη συνέχεια της Εγκυκλίου του σχολιάζοντας το κλείσιμο των ναών.

Διαβάστε ολόκληρη την Εγκύκλιο:

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μὲ αἰσθήματα πνευματικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ψάλλουμε καὶ πάλι τὸν νικητήριο παιᾶνα,

τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», γιὰ νὰ ἀκουστεῖ σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς, σὲ ὅλον τὸν κόσμο, κυρίως ὅμως γιὰ νὰ ἀντηχήσει τὸ μήνυμά του στὶς θλιμμένες καὶ συχνὰ ναρκωμένες καρδιές μας.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό, πραγματικὰ κοσμοσωτήριο γεγονός, ὅ,τι μεγαλύτερο ὑπάρχει στὴν ἱστορία καὶ τὴ ζωή μας, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μειώσει τὴν ἀξία του. Γι’ αὐτὸ καὶ τὴ γιορτάζουμε μὲ μοναδικὸ πνευματικὸ πάθος καὶ ἐνθουσιασμό. Γι’ αὐτὸ καὶ τόσο δυσκολευόμαστε φέτος, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ πανηγυρίσουμε, ὅπως ἔχουμε μάθει ἢ ὅπως θὰ ἐπιθυμούσαμε. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διάβολος ἔχει συντριβεῖ, καὶ ὁ θάνατος ἔχει καταπατηθεῖ, καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας ἔχει ἐξαφανισθεῖ, ἀλλὰ καὶ κάθε δυστυχία, δοκιμασία καὶ πειρασμὸς παύουν πλέον νὰ ἀποτελοῦν ἀπειλή. Μπροστά στὸ φῶς της κάθε τι σκοτεινὸ ἐξαφανίζεται.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔκλεισαν οἱ ναοί μας ὡς τόποι λατρείας, ἀλλὰ ὄχι οἱ ἐκκλησίες· αὐτὲς εἶναι ἀνοιχτὲς γιὰ ὅλους, γιατὶ τὸ μνῆμα τοῦ Κυρίου εἶναι κενό, ἄδειο καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτὸ τὸ κενὸ μνῆμα, ἡ πιστοποίηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Καὶ «ὁ λίθος ἀποκεκύλισται» (Μκ. ιστ΄ 4), ἔχει μετακινηθεῖ. «Ὁ Χριστὸς Ἀνέ-στη». Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ δὲν πρέπει νὰ πνιγεῖ μέσα στὰ παρά-πονα, στὶς διαμαρτυρίες, στὴ θλίψη τῆς στέρησης, στὸ αἴσθημα τῆς ἀδικίας. «Ἐπήρθησαν αἱ αἰώνιοι πύλαι καὶ εἰσῆλ-θεν ὁ βασι-λεὺς τῆς δόξης» (Ψαλμ. κγ΄ 9). Ἔχουμε στερηθεῖ τὸ Πάσχα τῶν ἀνοικτῶν ναῶν, δὲν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νὰ χάσουμε τὸ Πάσχα τῶν ἀνοιχτῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ ποτὲ δὲν κλείνουν.

Ὁ παντοκράτωρ Χριστὸς συνέτριψε τὸν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-νος τούτου, τὸν διάβολο καὶ τὸν αἰώνιο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν θάνατο. Αὐτὸ τὸ γεγονός, εἴτε τὸ γιορτάζουμε μὲ τοὺς τρόπους ποὺ γνω-ρίζουμε στοὺς ναούς μας, εἴτε ἐμποδιζόμαστε γιὰ ὁποιουσδήποτε λόγους ἀνεξάρτητους τῆς θελήσεώς μας (ἀσθέ-νεια, τα-ξείδι, ἀπαγορεύσεις κ.λπ.), εἶναι γεγονὸς ποὺ πλημμυ-ρίζει τὴν καρδιά μας ἀπὸ χαρὰ καὶ ποὺ οἱ συνέ-πειές του εἶναι κοσμογονικές. Ὅταν «ὁ θεοπάτωρ Δαυΐδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἥλατο σκιρτῶν», τότε πῶς ἐμεῖς «οἱ τῶν συμβόλων τὴν ἔκβασιν ὁρῶντες, νὰ μὴν εὐφρανθῶμεν ἐνθέως»; (Κανὼν Ἀναστάσεως, Ὠδὴ δ΄) Αὐτὴ ἡ ἔνθεος εὐφροσύνη ἀποτελεῖ τὴ βάση γιὰ τὸν καλύτερο ἑορτασμὸ τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτὴ μεταμορφώνει τὴν καρδιά μας σὲ ναὸ καὶ τὸν ναὸ σὲ ἐκκλησία.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ φέτος ζοῦμε τὸ Πάσχα εἶναι ἀρκε-τὰ ἀποπνικτική, καὶ καταθλιπτική. Πῶς νὰ γιορτάσεις κλεισμένος στὸ σπίτι, χωρὶς σύναξη πιστῶν, χωρὶς τὸ ναό, χωρὶς λατρευτικὴ μετοχή; Αὐτὸ ποὺ αἰσθανόμαστε εἶναι ἡ θλίψη, ἡ ἀπορία, ἡ σιγή, τὸ σκοτάδι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅπως τὸ ἔζησαν οἱ μαθητές καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου. Ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως ἦταν

κρυμμένη ἀπὸ τὸν ὁρίζοντά τους· «οἱ ὀφθαλ-μοί τους ἐκρατοῦντο» (Λκ. κδ΄ 16). Μιὰ ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος, ὁ Κύριος ὁμο-λογεῖται ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ Μάρθα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου (Ἰω. ια΄ 27). Τὴν Κυριακὴ εἰσέρ-χεται θριαμβευτικὰ στὰ Ἱεροσό-λυμα καὶ ἐπευφημεῖται ἀπὸ τὸν λαὸ ὡς ὁ προσδοκώμενος Σωτήρας, «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυΐδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχό-μενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» (Ματθ. κα΄ 9). Τὴν Πέμπτη ὁμιλεῖ γιὰ τὸ θυσιαζόμενο σῶμα Του καὶ τὸ «ἐκχυνό-μενο» αἷμα Του καὶ μυστικῶς δειπνεῖ μὲ τοὺς μαθητές Του. Στὴ συνέχεια συλλαμβάνεται, δικάζεται, σταυρώνεται, καὶ τελικῶς «ἐν νεκροῖς λογίζεται καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν» (Κανὼν Μεγ. Σαββάτου, Ὠδὴ η’).

Ὅπως γράφει ὁ εὐαγγε-λιστὴς Λουκᾶς, ἀμέσως μετὰ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τοῦ Πάθους καὶ τὴν Ἀποκαθήλωση: «καὶ ἡμέρα ἦν Παρασκευή, σάββατον ἐπέφωσκεν» (Λκ. κγ΄ 54). Τελειώνει ἡ Παρασκευὴ καὶ ἀρχίζει τὸ φῶς τοῦ Σαββάτου. Καὶ ὁ Ματθαῖος ξεκινῶντας τὴν ἀναφορά του στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως γράφει: «Ὀψὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων» (Ματθ. κη΄ 1). Μετὰ τὸ Πάθος ἐπιφώ-σκει τὸ Σάββατο, ὁπότε οἱ μαθήτριες «ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν» (Λκ. κγ΄ 56) καὶ στὴ συνέχεια ἐπιφώσκει, φέγγει, ἡ «μία τῶν σαββάτων», ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ὁπότε «λίαν πρωί ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον» (Μκ. ιστ΄ 2) καὶ ἀφοῦ διαπιστώσουν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου «ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου ἔδραμον» (Ματθ. κη΄ 8). Τὸ Μέγα Σάββατο ἡσύχασαν, τὴν Κυριακὴ πῆραν ζωή.

Κάτι ἀνάλογο ζοῦμε κι ἐμεῖς σήμερα. Ἡ καρδιά μας σκεπάζεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπορίας καὶ τοῦ σκανδαλισμοῦ τῆς Μεγά-λης Παρασκευῆς. Εἶναι σὰν μιὰ ἑσπέρα, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ φόβος, σὰν τὸν φόβο τῶν μαθητῶν ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, τὸ βράδυ τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων. «Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλει-σμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰω. κ΄ 19). Σκοτάδι τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, φόβος καὶ ἀνασφά-λεια καὶ μετὰ τὴν Ἀνάσταση.

Οἱ ἀκολουθίες μας φέτος ἔγιναν «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν». Νοιώ-θουμε κι ἐμεῖς ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεός μας σφραγίσθηκε σὲ τάφο, στὸν ὁποῖο μάλιστα δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσουμε, διότι τὸν φυλάει «ἡ κουστωδία». Ἀλλὰ Ἀναστημένον! Ἁπλᾶ ἀρκούμεθα νὰ «θεωροῦμε ποῦ τίθεται» (Μκ. ιε΄ 47). Ὁ Κύριος ὅμως δὲν περιορίζεται ἀπὸ τίποτα. Οὔτε ἀπὸ κλειστὲς πόρτες οὔτε ἀπὸ σφραγίσματα καὶ μεγάλους λίθους οὔτε ἀπὸ φύλακες. «Εἰσέρχεται τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» καὶ «ἐξέρχεται ἐφραγι-σμένου τοῦ μνήματος». Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτὸ ἔχουμε τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία, κάτω ἀπὸ τὶς παροῦσες συνθῆκες, νὰ τὸ ζήσουμε ζωντανὰ ὅσο ποτέ.

Τὸ φετινὸ Πάσχα βιώνουμε τὴν ἐμπειρία τοῦ «μὴ μου ἅπτου» (Ἰω. κ΄ 17) πρὸς τὴν

Μαρία τὴ Μαγδαληνή. Ὁ Κύριος εἶναι ἀναστημένος, ἀλλὰ ἐνῶ ἐπιθυμοῦμε νὰ Τὸν προσκυνήσουμε, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὸν ἀκουμπή-σουμε πρὸς τὸ παρόν. Θέλουμε νὰ «κρατήσουμε τοὺς πόδας Του» (Ματθ. κη΄ 9), ἀλλὰ μᾶς ἀποτρέπει. Κάποιος λόγος ὑπάρχει. Ζοῦμε ὅμως μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θὰ ἀκού-σουμε τὴ φωνή Του, τὴν πρόσκλησή Του, τὴν ὁποία ἀπηύθυνε στοὺς μαθητές Του λίγο ἀργότερα, «οὔσης ὀψίας»· «ψηλα-φήσατέ με καὶ ἴδετε» (Λκ. κδ΄ 39). Αὐτὴ εἶναι ἡ προσδοκία μας καὶ ταπεινὰ ὑπομένουμε καὶ περιμέ-νουμε καὶ τὴν ἄλλη φωνή, τὴν θεία, τὴν φίλη, τὴν γλυκυτάτη, «μεθ’ ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλατο ἔσε-θαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, ἣν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες ἀγαλλώμεθα».

«Δεῦτε, ἀδελφοί μου, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Μετὰ πασχαλίων εὐχῶν καὶ προσρήσεων
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† ʿΟ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ